

Fabók Dávid

Győzelemről énekeljen...

E szerkesztői levél írásakor éppen véget ért az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus és még most is a szentségi énekek zúgnak a fülemben, az éjjel még a Hungexpós előadásokkal álmodtam. Sikerült a szabadságok megfelelő alakítása és visszatekintve úgy gondolom, nem volt véletlen, hogy az egész hetet az Eucharisztia közelében tölthettem. Igazi kegyelem volt.

Már a nyitó szentmise grandiózus technikai kivitelezése lenyűgöző. Egyértelműen mutatta, hogy nem „akármilyen” kezdődik el a Hősök terén. Nem vagyok nagy tömegközlekedő, ha mégis a közösségi közlekedéssel utazom, akkor sem veszek különösebben tudomást a többi emberről. Magamba fordulok, zenét, vagy újabb „podcastot” (internetes rádióriportot) hallgatok, csak legyünk túl a szükséges közös kilométereken. Szeptember 5-én vasárnap a nyitó szentmisére tartva, a troli megállóhoz közeledve, azon kaptam magam, hogy keresem az emberek tekintetét, az arcukat vizslatom, vajon arra mennek ők

is? Miről fogom felismerni azt az embert, aki szintén oda tart? Sokan megyünk, vagy kevesen? Vidámak lesznek, vagy milyenek?

Vidámak voltak! Mosolyogtak!

Talán arra gondoltak, hogy most „feljöttünk a felszínre”, most nem kell visszafognunk a vidámságunkat, az örömünket az utcán, hogy mi Jézushoz tartozunk, hogy egy hatalmas liturgiára készülünk a város közepén, ahol igen, mindenki láthatja, ahogy imádkozunk, hangosan, térden állva, vagy csak meghajolva, meghajlottan.

És igen, mi miattunk állítják le a város egy részét, a közlekedési rendőrök, a ké-

Zsúfolásig telt csarnok és profi technika

A Szent István Bazilika a NEK idején

szenlétiék, a mentők, csak miattunk teszik ma a dolgukat, hogy mi együtt, mosolyogva megélhessük azt a pár órát, amikor hangosan imádkozunk, éneklünk és az Eucharisztiaiban találkozunk Vele.

Akik ott voltak és persze akik valamiért nem tudtak ott lenni, de a közvetítést figyelték, végre azt mondhatták, nem kell magunkat cenzúráznunk, kitörő örömmel mutathatjuk meg, miben, kiben hiszünk és miből, kiből merítünk erőt újra és újra.

Égészen izgalmas és felüdítő érzés volt korán reggel vonatra szállni, hogy időben eljussak a Hungexpóra, ahol a színpadok kivitele, a hang és képtechnika minden elképzelést felülmúlóan professzionális volt. Közösen utazva plébániánk többi tagjával, mindig mosolyogva beszélünk az előző nap eseményeiről, kit mi fogott meg, ki mit látott, milyen érzésekkel tért haza, milyen tovább vinni való gondolatot kapott. Azt vettem észre, hogy napközben is sokkal többet nevetünk, mosolygunk, mint máskor és tulajdonképpen egész nap Jézussal, Jézusról beszélgetünk. Ez önmagában is óriási dolog volt, mert hát nincs ez így a mindennapokban.

Mindez segített még jobban a lényegre koncentrálni, hogy az általában még álmosan, félig a takaró alatt, vagy kómásan az ágy szélén ülve elmondott reggeli imámat sok száz, talán ezer emberrel megosztva

mondjam el, egy több ezer négyzetméteres csarnokban, egy püspököt vagy papot hallgatva élőben, ahogy dicsőíti az Urat, éteri énekeket hallgassak mindehhez, amik szintén csak miattam szólnak Róla aznap, hogy az ima közben könny szökessen a szemembe. Aztán délelőtt szentmisén vehesek részt, ahol több nyelven keveredik az ige, a könyörgés, akár két kórus is énekel, akkora a fény az oltáron és körülötte, hogy vakítanak a fehér textilek, nagyszerűen csillog a missziós kereszt, ahol vagy 8 percen át vonulnak be az atyák, hogy megésőkolják az oltárt, hiszen a szentmisében a teljes menyország részt vesz majd az áldozatban, szentjeink és az angyalok is körbe állják majd ezt a hófehér oltárt.

Szerdán délelőtt a Nemzeti Színházban vehettünk részt a Kongresszushoz kapcsolódva a Várady Mária által színre vitt „A magányos misztikus” című, Nareki Szent Gergely írásából összeállított előadáson,

amelynek szívet emelő és megkapóan komoly szövegeit a *Szent Efrém Férfikar* csodálatos, lassan hullámozó, hőmpölygő, örmény, latin, román nyelvű énekei tették súlyosan erőteljessé. Köszönet ezért a darabért és a harmóniáért, amivel a hét eseményeibe kapcsolódott.

A liturgiák és a különböző egyéb kulturális programok hangulata, nagyszerűsége hatalmasan gyönyörű lelki élményt adott.

Az Orlay utcai Örmény Templomban is volt a Kongresszushoz kapcsolódó program. Örmény szertartású érseki Szent Liturgiát celebrált *Mons. Rafael Minassian* Örményország, Grúzia, Oroszország és Kelet-Európa érseke, *P. Fülöp Ákos* plébániai kormányzó, *P. Nareg Naamoyan*, a római XIII. Leó Pápai Örmény Kollégium rektora és *P. Vártán Kirakosz Kázándzsán*, az isztambuli Aranyszájú Szt. János templom plébánosa. A liturgián közreműködött a templom énekkara. Az eseményt rendhagyó tárlatvezetés előzte meg a múzeumban, melyet *dr. Kovács Bálint* és *Nagyné Sebestény Krisztina* vezetett.

A színtöltig telt Bazilikában tartott csütörtök esti Szentségimádás énekei olyan erővel zúgtak a rengeteg ember szájából, hogy valódi erőt adtak minden továbbbihoz az életben. A „Boldogasszony anyánk”, vagy a modernebb darabok közül a „Meghívtál, hogy vízre lépjek”, kiegészítve a

Szent liturgia az Orlay utcai templomban

Szentségimádás a Bazilikában

több nyelven elmondott imákkal, szentírási idézetekkel, megrendítőek voltak. Közel 70 atya gyóntatott a Bazilikában és körülötte, a szabad ég alatt. A résztvevők több, mint fele fiatal volt, ezt külön is jó volt látni.

Különleges kuriózumok is láthatók voltak, mint például a nemrég elkészült lovári nyelvű szentmise énekes részeinek beillesztése a csütörtök délelőtti liturgiába, vagy a pénteki szentmisében hallott „Budapest Mise” jiddis dallamokkal megírt zenei anyaga. A pénteki nap egyébként is erős volt, Czako Ferenc élőben előadott, kifejezetten az Eucharisziáról szóló homokanimációjával és Áder János köztársasági elnök úr tanúságtételével, amely személyességével, humorával még közelebb hozta hozzánk a legnagyobb közméltóság viselőjének személyét.

Nekünk kórustagoknak a péntektől kezdődő főpróba időszak a Hősök terén is kiemelkedő élményeket adott. Még soha, semmilyen fellépésen nem bántak úgy velünk, mint itt. Mintha mi lettünk volna a VIP fellépők. A műjépgálya medrében kialakított több ezer négyzetméteres sátrakban padok, asztalok fogadtak, vízről, napvédő kalapról gondoskodtak, így biztosan már csak a tartalomra kellett koncentrálni. A közös próba már két héttel azelőtt, a gazdagréti Szent Angyalok plé-

Amit a kórusból látni

bániatemplomban megkezdődött, ahol két nap alatt három részre bontva lehetett az összesen 2140 fős kórusral az első főpróbát lebonyolítani, hiszen itt van egyedül a kórus számára fontos emelkedő pados rendszer kialakítva, hogy a hátsó szolamok is láthassák a karnagyot. Igazi mesterkurzus volt ez a néhány nap, ahol több, nagyszerű karmesterrel dolgozhattunk együtt, *Sapszon Ferenc*től, *Ménesi Gergely*en át *Medveczky Ádám*ig, valamint *Marco Frisina* atyával is, aki saját zeneműveit vezényelte és csak emiatt az esemény miatt utazott hazánkba. A közel 90 oldalas kottaanyag zeneművei, talán segítettek még jobban kiemelni a Ferenc pápa által bemutatott Szentmisében Istent, aki a világ ura.

A szombati körmenet is felemelő volt, a teljes útvonalon maximális profizmusral kihagositva, hogy az Oltáriszentségre figyelhessünk a Parlamenttől a Hősök teréig, ahol a záró áldás után még hatalmas fényjáték is festette az esti égboltot.

A szervezésről el kell mondani, hogy bárhol önkéntest, vagy szervezőt kérdeztünk valamiről, mosolyogva válaszolt, vagy megszerezte a szükséges információt azonnal. Még a security emberek is jókedvűen álltak hozzánk, teljesen pozitív volt ez is és már korán reggel, az érkezésnél így volt ez, ami több nap után akár különleges teljesítménynek is mondható.

Valóban, minden programot külön-külön és részletesen is méltathatnánk, hiszen olyan profi volt minden, hogy a részleteket is észrevehettük és örülhettünk nekik.

Tegnap este, a záró szentmise után tízen, tizenketten összejöttünk a barátainkkal, egy közös utazást megszervezni, de gyakorlatilag mindannyian végig a NEK-en töltött időnk alatt megtapasztaltakról tudtunk csak élményeket megosztani, néha egymás szavába vágva, hogy „te és azt láttad, hogy...” vagy „te, hallottad, figyelted ezt és ezt?” Mindannyian meglelt család-apák vagyunk, összesen van közel 40 gyermekünk, de olyan élménybeszámoló lett az estéből, mintha kiskamaszként az első osztálykirándulásról beszélgettünk volna.

Érdemes visszanézni a programokat, az előadásokat is akár az „52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus” youtube csatornán, vagy a „katolikus.tv” honlapján.

Összegezve azt mondhatom, óriási kegyelmeket adott ez a hét NEK-em, NEKünk, a hazánkban és az egyházunkban is, remélem, hogy mindnyájan táplálkozni és erőt meríteni tudunk belőle és az Eucharisziából, melyben Krisztus örökre nekünk adta magát.

Ahogy *Ferenc pápa* zárta köszöntőjét: *Isten áldd meg a magyart!*